

Russlandsvenn!

— Nyhetsbrev fra stiftelsen Kristen Russisk Litteratur —
Nina og Gunnar Gjelstad og Dag Norlin

November 2021

*Hvem er så disse personene?
Hva er det for spesielt med dem?
Hvis du lurer på hva som kan skje når en familie blir kristen
i det strenge Sovjet under kommunisttiden,
bla da opp side 9 og les hva sønnen Pavel Vysotsky
skriver om sin mor og sin far.*

Hilsen Nina & Gunnar

Kristen Russisk Litteratur

Adresse: Gunnar Gjelstad, Åsrumsveien 17, 3242 Sandefjord ❖ **Mobil:** 904 19 401 ❖ **Org.nr:** 981 670 345
E-post: gutsu.nina@gmail.com ❖ **Hjemmeside:** krl.no ❖ **Gavekonto:** 0530 52 88790

For deg som sender gaver fra utlandet, bruk følgende bankinfo:

IBAN-nummer: NO73 0530 5288 790 ❖ **Swift-adresse:** DNBANOKKXXX
Bankens navn og adresse: DNB, Postboks 1600, 0021 Oslo, Norway

Misjons erfaringer

av pastor og lærer Alexej Kuketa

Hei kjære søsken i Norge med hjerte for adventistlitteratur, og som støtter oss i Russland.

I slutten av august i år flyttet vår familie fordi jeg fikk et kall til å være pastor og kapellan på adventistbarneskolen i Tula, 8 mil sør for Moskva.

Aller først vil jeg fortelle om aktiviteter vi hadde i vår menighet i Voronezh, fra april til oktober 2020, før vi flyttet derifra. Under denne tiden satt jeg i "korona-karantene" i hele tre måneder. Sammen med kirkens medlemmer holdt vi jevnligesabbatsmøter på ei hytte, hvor menigheten inviterte nye mennesker. Under hvert møte deltok 1–4 ikke-kristne mennesker. Mange var arbeidskolleger til våre medlemmer. Under disse tre månedene distribuerte vi også aviser og barneadventistlitteratur til barnefamilier vi kjenner i nabolaget.

I mai måned, møttes menigheten hver morgen og hver kveld på zoom for å lese Johannesevangeliet og be sammen. Under denne måned fikk vi kontakt med 2-4 ikke-kristne mennesker fra byen vår Voronezh. Men ikke bare det, jeg begynte å ha bibelstudier med to av disse menneskene. De likte undervisningen og skrev at de ble inspirert og var enig i det som ble sagt. I slutten av juni ba to av dem om en sommerpause, men at de ville fortsette til høsten.

I juni og august hadde jeg gleden av å hjelpe mennesker med alkoholmisbruk og ungdommer som flyttet ut fra sitt barnehjem til videre skolegang. De trengte praktisk hjelp som matinnkjøp og ting de trengte for å begynne skolen.

I den perioden begynte min gamle bli å svikte. En dag stoppet den helt langs veikanten. Da hadde jeg med meg en dame i bilen som heter Irina. Hun var full og ville ha noe å drikke. Bilen ville ikke starte til tross for at jeg prøvde flere ganger. Vi ba sammen i bilen. Etter en halv time startet den! Da ble vi selvfølgelig glade og takket Gud. Men den

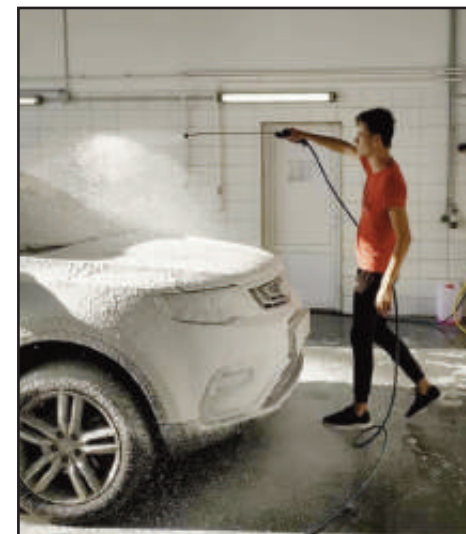

En smilende datter til Alena.

aller største gleden nå etterpå, er at Irina ikke lenger drikker. Takk og lov! Hun fortsetter å studere evangeliene med oss. Ja, hun har fått hele boken "Mot Historiens Klimaks" på Whatsapp. Nå kommer Irina til kirken vår i Voronezh nesten hver lørdag. I tillegg treffer hun adventist-gruppen regelmessig som møtes hjemme hos noen eller på hytta. Det er noe helt annet enn å møtes bak en dataskjerm. Hun er 40 år gammel, en ung ugift dame. Vi har tro på og håp for henne. Derfor ber vi for henne og støtter henne. Noen i menigheten har allerede vært syke, noen har ikke, men vi er alle forenet i tørst etter Guds ord og et ønske om å ære ham sammen. Irina er som sagt en av dem. Dette er et av de mest verdifulle vitnesbyrd fra oss for øyeblikket.

Alena og datteren hennes er andre vi har hjulpet. Vi har gitt dem mat, hygieneprodukter og litteratur. Jeg kjøpte også klær og har forsøkt å finne jobb for henne. Det hun virkelig har trengt hjelp til er å finne et passende bosted. Hun får sosialhjelp av staten. Derfor var det nødvendig å hjelpe til med å finne en spesialist som kunne hjelpe til med valg av bolig og sjekke om det er lovlig å bo der. Jeg har begynt å studere bibelen med henne også, og har lært barna hennes å be. Flere ganger har jeg vært hjemme hos dem og fortalt barna om Bibelen og om Kristus. Jeg fikk organisert det slik at hennes eldste datter kunne komme til en barneleir i tre dager, et leir for spesielt aktive barn.

Sasha er også en mann som har trengt ekstra støtte. En av menighetsmedlemmene ordnet det slik at Sasha kunne komme til hans arbeidsplass for

Sasha på jobb.

å hjelpe til med manuell bilvask. Dessverre jobbet han ikke mye der. Han gikk heller tilbake til sin gamle uvane, å ikke gjøre noe som helst, unntatt i ta imot sosialhjelp.

Nå samarbeider jeg med Alexander Gezalov fra et mentorsenter i Moskva. Vi hjelper nyutdannede på barnehjem med fagbrev og sysselsetting. Senteret utnevnte meg til en kurator for å hjelpe nyutdannede fra et barnehjem i Tula, der jeg nå bor.

I slutten av august flyttet vi altså til Tula. Vi ble invitert til å jobbe på adventistbarneskolen der og i adventistkirken som fyller 30 år til neste år. Det er totalt 99 barn på skolen, 16 av dem kommer fra adventisthjem. Resten kommer fra familier som ikke har noe forhold til kristendom, men likevel nysgjerrige og åpne for Guds budskap. Hver skoledag, 5 dager i uken, holder jeg gudstjenester. En dag er jeg på barnetrinnet, 1-4 klasse. Der får jeg anledning til også å leke og spille noe

med barna. Ofte er det en ansatt eller en forelder tilstede for å hjelpe et barn med autisme. Disse foresatte har flere ganger uttrykt sin takknemlighet for disse gudstjenestene der jeg forteller fra bibelen og ber med barna. En annen dag holder jeg gudstjeneste for mellomtrinnet og ungdomsskolen. De er så mange at vi holder til i en forsamlingslokale. Å holde styr på så mange sekulære barn samtidig er ikke så lett, spesielt guttene. Men etterhvert har Gud velsignet samlingene og de viser nå respekt for Guds ord og lytter til det som blir sagt. Jeg legger stor vekt på å ta hensyn til og forstå deres oppførsel, fordi jeg selv oppførte meg meget respektløst når jeg var på deres alder.

I løpet av inneværende år planlegger jeg å involvere disse sekulære ungdommene til å hjelpe andre barn, gatebarn. Noen av mine venner fra byen Naro-Fominsk samler gatebarn utenfor byens

sentrum og har aktiviteter og bibelfortellinger der med dem. De lærer nyttige ferdigheter og lytter til Guds ord. Ungdommen i Tula er også koblet til gatebarn for å hjelpe dem. Jeg planlegger å involvere eldre skoleelever der, slik at de kan se forskjellen og få gleden av å glede andre.

Jeg underviser nå i bibelhistorie på barneskolen. Under disse timene opplever jeg ofte noe meget fint. Barn helt ned i første og andre trinn ber egne oppriktige bønner. Nå har jeg gleden av å kunne fokusere på disse timene med barna. Den tidligere læreren hadde ikke mulighet til det fordi han hadde alt for mange andre oppgaver. Jeg har rett å slett blitt bitt om å bruke mye tid og krefter på skolen, og mindre i menigheten. Jeg anser det som Guds nåde. Takk Gud.

I år kom det barn som hadde mistet foreldrene sine til vår skole. Etter å ha

Lekende gøy på mellom- og ungdomstrinnet.

Det skal mye til for ikke å trives i et så hyggelig skolemiljø.

vært på den vanlige skolen begynte resultatene å synke og disiplinen ble bare dårligere. Etter å ha byttet til vår skole, har barna tilpasset seg miljøet her, og resultatene og disiplinen bare stiger. Det er en glede for meg å kunne jobbe med disse barna. I menighetens regi har vi laget en eventyrklubb for å kunne invitere sekulære skolebarn til menigheten. Kona mi er leder både i barneavdelingen og i musikkavdelingen i kirka.

Det er andre ting jeg også er opptatt av og som bekymrer meg. Folk sjenerelt har det vanskelig. Mennesker som jeg er glad i forlater kirken. Det gjelder flere av mine medstudenter. Venner som jeg tok eksamen sammen med, både fra bachelor- og mastergraden. Jeg vet ikke hvordan det er hos dere i Norge,

men noen ganger forkynner jeg online i en internasjonal kirke. Det er helt tydelig at folk der deler frykt for frafall og ønsker åndelighet. Livet har blitt så ustabil. Nye lover har kommet som nesten var utenkelig i det tidligere Sovjetunionen. Til tross for dette er Guds ord fortsatt en lampe for oss. En lampe som ikke bare indikerer og viser oss hvordan vi skal leve, men den varmer også. I gamle tider ga oljelampen varme. Så vi fortsetter med å studere Guds ord, og ber om at dette holder oss fra motløshet. Gud laget frelsesplanen og han vil fullføre den. Vi har fått gleden av å være DELTAKERE.

Sammen med gode adventistvenner tenker vi seriøst på å flytte ut på landet. Ellen White har jo skrevet om dette. Grunnen er jo for å opprette mi-

sjonssentre der, for å lære barn om livets realitet, om tilbedelse, glorifisering av Gud og misjonsarbeid. Meget sannsynlig vil dette bli mer og mer vanlig i fremtiden. Mange har jo allerede gjort det over hele verden. La oss gjøre Guds gjerninger ... Jeg må gjøre gjerningene til Ham som sendte meg mens det er dag, natten kommer når ingen kan gjøre noe.

Gud velsigne oss alle, med sin barmhjertighet.
Hilsen Alexej.

Barneevangelisering på gata med de minste barna.

Betydningen av bra barnebøker

av barneboksforfatter og forlagsgründer Viber Anastasia

Fred være med deg, kjære leser! Du vet at vår Herre til enhver tid kjemper spesielt for barn, tenåringer og ungdom. Disse er også et spesielt mål for hans fiende. Vi har dedikert vår tid og energi til å fremme sannheten gjennom vårt forlag. Vi lager og trykker bøker og andre ting spesielt for barn og ungdom. Hver dag ser vi Guds ledelse i dette arbeidet. Mange utfordringer følger med forlagsvirksomheten for ikke å skade Sannheten. Tiden ville ikke strekke til

hvis jeg skulle fortelle deg alle vitnesbyrdene vi har hatt. Men jeg vil nevne noen av dem.

Vår søster fra Yuzhno-Sakhalinsk bestilte i tro 1500 barnebøker med en skapelseshistorie som forteller vårt særegne budskap om skapelsen. Boken har en veldig myk og interessant form. Det er en slags dagbok skrevet av en gutt med fotografier og egne tegninger. Leseren vil lære historien om skapelsen, syndefallet og frelsesplanen.

Lignende bøker finnes også om de tre englebudskapene. Alle disse bøkene delte hun så ut i byen der hun bor. Lokalsamfunnet støttet hennes initiativ og samlet inn penger til å betale for hele partiet med bøker. Ganske nylig ringte en søster fra den karismatiske kirken i nabobyen Krasnodar oss med en forespørsel om å dele noen barnebøker til barna der. En bekjent fra deres kirke i Rostov anbefalte oss til henne. Som et resultat betalte de for bøkene og delte ut 300 barnebøker med et budskap om endetiden på gatene i Krasnodar. Vi donerte samtidig 300 bøker til veldedighetsfondet i Rostov-

regionen for fosterfamilier. Våre menighetsmedlemmer donerer bøker til andre institusjoner som, hjem for funksjonshemmede, internat-skoler, biblioteker osv. Ledelsen ved disse institusjonene tar vanligvis gjerne imot materialer av høy kvalitet. Når vi utformer nye bøker, søker vi Guds veiledning og godkjennelse i alle detaljer. I Ukraina selges bøker i 7 ikke-adventistiske kristne nettbutikker, og distribueres av ledere fra andre kirkesamfunn. Vi ser hvordan profetien om Guds barns utgang fra Babylon blir oppfylt, våre hjerter gleder seg! Vakre barnebøker blir lett akseptert som en

gave av nesten alle foreldre, og når de leser med barna deres, begynner de selv å oppdage sannheten. For ikke så lenge siden skrev en kvinne som viste seg å være mor til fire jenter til oss og sa at hun og datteren hadde funnet bøkene våre på besøksbordet på sykehuset. Hun sa at barn virkelig liker å lese dem og at dette er bøkene alle barn trenger. Hun bestilte bøker fra oss, og innså at barna hennes trengte slik åndelig utdanning. En pastors kone fra en karismatisk kirke tok med bøkene våre til et bønnemøte for prester og fortalte meg hvordan pastoren deres leste

— Спокойной ночи, доченька! Я люблю тебя, —
мама ласково поцеловала Еню в лоб.
— Спокойной ночи, я тоже тебя люблю и сестрён-
ку Лёлю люблю! — радостно воскликнула Еня.

Slik kan en side se ut. Artigt bilde! Ikke sant?

halve natten, uten å kunne rive seg løs. På det tverr-religiøse møtet for barneledere i Kiev i mars, var de eneste bøkene som hadde et budskap for den siste tiden, våre barnebøker som nå selges av flere kristne grupperinger. På møtets første dag solgte de alt de hadde, så vi måtte uventet hente et nytt parti i full fart. En barneleder fra en karismatisk kirke sendte meg en melding fra søsteren deres, som skrev at hennes vantro mann, etter å ha sett bøkene våre, sa at han for første gang i livet så kristen litteratur for barn. En adventistfamilie i nabofylket besøker og misjonerer i over 150 mindre landsbyer hver måned. De gir bort både barnebøker og bøker om til profetiens ånd til folk. De sier at å gi bort gode barnebøker er helt essensielt. Samtidig tilbyr de misjonslitteratur for voksne. Min venn var en ortodoks kvinne fra byen Kamenskoye, som mottok en bok til sønnen sin i gave fra en adventistkollega på jobben. Senere mottok hun profetiens ånds bøker fra oss. Hun sier at mye ble avslørt for henne takket være det enkle og tilgjengelige språket i barnebøkene, som forberedte henne på et «møte» med vår profet Ellen White. Vi prøver å holde prisen så lav som mulig for å gjøre den mer tilgjengelig. Vi gir også bort mengder av bøker. Nå får vi snart inn 7000 eksemplarer av ungdomsmisjonsboken fra trykkeriet. Denne kan også kjøpes i som e-bok. Vi distribuerer i utgangspunktet ikke barnebøker for lesing fra dataskjermer. Vi trenger deres støtte fra Norge. Vi trenger hjelp til å dis-

tribuere bøker så billig som det bare går an. Alle penger vi får brukes til boktrykk, transport og reiser. Vi betaler også for layout og lisens. Nå forbereder vi boken "Jesu barndom". Dette er en spesiell misjonsbok som vil feste bildet av vår Frelser i barnas sinn. Vi tegner gutten Jesus, og viser ikke ansiktet hans, men gjenspeiler egenskapene til hans karakter. En annen bok som har vært klar til trykking i et helt år nå, er boken "Hva er kjærlighet"? Kapittel 13 i 1 Kor handler om Guds sanne kjærlighet og dens forfalskninger. Be for folket vårt. Adventistbarn er vant til verdens mat, mange av dem er ikke lært opp til å lese og tenke selvstendig. Dessverre liker mange foreldre engasjerende historiefortellinger uten åndelig innhold. Mange av dem er ikke lært opp til å lese og tenke på egen hånd. Det som trengs er både dybde og enkelhet i barnelitteraturen. Forenklet tegneseriestil har blitt mer forståelig og nær mange. Ikke alle familier aksepterer og verdsetter åndelig mat av høy kvalitet for barna sine. Be for våre familier! Vi ønsker å jobbe så lenge det er styrke og mulighet til å dele ut bøker. Vi setter pris på hver dag og time. Alle de som vil bli tilskyndet av Gud til å delta i denne saken, gjennom bønner, midler og deres talenter, skriv til oss! Vi trenger virkelig frivillig hjelp fra en distribusjonsleder.

Mitt telefonnummer er +79094101425.
Du kan bruke WhatsApp.
Skype: nastya.bercha
Beste hilsen fra Viber Anastasia

Å bli kristen med KGB i nakken

av pastor Pavel Vysotsky.

Jeg ble født og vokst opp i en god kristen familie. Gjennom barndommen hadde vi mange levende opplevelser med Gud og virkelige mirakler. Faren min het Vysotsky Vladimir Konstantinovich, han var predikant i Sovjetunionen og samarbeidet mye med Pavel Matsanov, som var en pioner til adventistbevegelsen i Sovjetunionen fra 1960 til 1981. Det var et broderskap av flere pastorer som ikke samarbeidet med myndighetene, det vil si med KGB. Jeg ble født som det ellefte barnet i en familie i byen Semipalatinsk, Kasakhstan. Da faren min døde etter en operasjon i Moskva i 1977, bodde vi i byen Ashgabat, Turkmenistan. Da faren min var borte, tok vår mor som heter Vera resten av familien til Ryazan. Jeg tilbrakte barndommen der. I 1995 begynte jeg på Zaoksk Theological Academy, der jeg ble uteksaminert i 1999. Fra samme år begynte min tjeneste som pastor. Slik jobbet jeg frem til 2015. På grunn av ubehagelige forhold måtte familien min og jeg forlate tjenesten. Av den grunn at jeg ikke offisielt kunne komme tilbake til jobb, tok Gud vare på mitt opprigitte

ønske om å tjene ham, og i august 2020 ble det funnet en person som støttet min nåværende familie økonomisk. Så flyttet vi til Uvarovo. Du kan godt kalle meg for en selvstendig misjonær. En av mine venner ankom byen Uvarovo i august 2020 og begynte å distribuere litteratur her. Vi har rundt 30 personer i kirken vår, og jeg foreslo at kirkens styre prøver å hjelpe vanskeligstilte i byen vår med matpakker. Jeg henvendte meg til sosialavdelingen i byen med en forespørsel om å gi oss lister over mennesker i nød. Byens rådmann lovet å utarbeide lister over alenemødre, familier med problemer, store familier og eldre mennesker. Påtalemyndigheten grep inn og forbød dem å ha noe samarbeid med oss. Men jeg ga meg ikke og gikk til sosialavdelingen flere ganger. Til slutt hjalp hun til med å etablere dette arbeidet med støtte fra byens rådhus. Vi begynte å samarbeide med dem, og innen fire måneder leverte vi dagligvarepakker der bøkene Mot Historiens Klimaks og Veien til Kristus ble lagt i pakkene. Da vi mottok 300 eksemplarer av Mot Historiens Klimaks,

HAR DU BESØKT
VÅR HJEMMESIDE?

krl.no

HAR DU BESØKT
VÅR HJEMMESIDE?

Mange gode minner!!

bestemte jeg meg for også å gi denne boken til rådhusets ledere og deres stab. Vi så ikke en av lederne personlig, men snakket med dem på telefon. En dame jeg kontaktet der spurte hva jeg ellers gjorde, viste det seg at hun, i likhet med meg, tenkte å åpne et senter for sosialhjelp til befolkningen i form av gratis klær, sko og andre ting. Faktum er at i august hadde jeg ikke nok ressurser og forbindelser, men nå er alt annerledes. Takket være utdeling av boken Mot Historiens Klimaks og Hvert Hjem-prosjekt har jeg funnet mange venner. Til i dag har vi hatt nok midler til

å gjennomføre dette prosjektet med støtte fra mange frivillige. Nå er det et alvorlig behov. Vi trenger støtte i form av forskjellige ting, og vi oppfordrer kirkene i Russland til å hjelpe oss

Nå vil jeg fortelle litt om faren min. Han het Vladimir og ble født 11. september 1932 og døde 20. oktober 1977. Han ble tatt av dage av KGB fordi han ikke ønsket å samarbeide med dem og fordi han var en veldig sterk leder og hyrde i menigheten, flink og likt av de aller fleste. I en periode var han sekretær for Komsomol, som var ungdomsorganisasjonen til Sovjetunionens

kommunistiske parti som tok imot medlemmer helt nede i 14 års alder. Etter å ha blitt forfremmet og steget i gradene, ble han inkludert i byens KGB-avdeling. Mens han jobbet som sekretær, foreleste han om farene ved religion og fordelene med ateisme, og for å skaffe seg kunnskap fikk han tillatelse og mulighet til å bli kjent med innholdet i Bibelen. Jo mer han leste i Bibelen desto mer interessert ble han. Det førte til at han begynte å ta med seg Bibelen hjem for å lese sammen med sin kone. I 1955 fikk han en lederstilling i den hemmelige byen Krasnojarsk-26. Dette var en helt lukket og velutviklet industriby som ble grunnlagt i 1950 for å produsere plutonium for kjernefysiske våpen. Denne byen ble offentliggjort i 1992 av Boris Jeltsin. I 2002 bodde det 94.000 mennesker der. Mens han jobbet i denne hemmelige avdelingen, som selvfølgelig bar et stort ansvar, fortsatte han i hemmelighet å studere De Hellige Skrifter. Den eneste personen som dette ikke var en hemmelighet for, var hans kona, hans livskammerat, hans beste venn og moren til barna hans, som alltså var moren min. På et tidspunkt innså far og mor at evangeliet er en realitet, og ikke et bedrag, som de sa den gangen. De personene som da trodde på en Gud, ble automatisk ansett som gal, og som en forræder med påfølgende konsekvenser. Da min far ikke la skjul på at han trodde på Gud fikk han selvfølgelig sparken øyeblikkelig, og fratatt jobben sin og alle privilegier inkludert bolig. Ingen ville hjelpe eller støtte ham, ikke engang presten i byen. Derfor måtte nå foreldrene mine finne seg et lite skur i utkanten av landsbyen. På den tiden bestod familien av tre barn, den yngste

på amnestadiet. Dette var litt av en begivenhet. Ikke bare det at de ble troende, men også det at min far hadde en slik stilling som sjef for et topphemmelig våpenindustri. Ikke bare det at de ble kastet ut fra hjemmet sitt, men også på et tidspunkt da familien trengte ro og orden med tre små barn. Det jeg egentlig nå vil fortelle er om et mirakel i denne kaotiske og vanskelige situasjonen.

En kveld skjedde noe jeg aldri vil glemme. Det var både mørkt og kaldt i det lille skuret vi bodde i, far forsøkte å få fyr i ovnen, vi barn lekte og var slett ikke klar over alvoret i all flytting og kaos, alle forandringer som hadde skjedd så raskt. Mor ammet babyen mens hun gråt. Far gråt også fordi situasjonen var så usikker og for oss barn var det skummelt. Veldig skummelt. Det fantes ikke mat i huset. Det faktum at mor ammet babyen, samtidig som det ikke fantes mat i huset, virket helt håpløst. Da ville jo babyen også sulte etterhvert. Var det virkelig ingen som kunne hjelpe oss? Nei, det var faktisk ingen vi kunne forvente hjelp ifra! Far vendte seg til mor og omfavnet henne og minnet henne om at de tror at Gud eksisterer, og at han har lovet å ta vare på dem, og han ba henne inntrengende om ikke å miste denne troen. Å skrive om dette nå er mye lettere enn å virkelig kunne forestille seg familiens vanskelige situasjon. En kort tid etter denne følelsesladde samtalen banket det på døra. Klokka var over midnatt. Bankinga var egentlig i tre-porten i gjerdet som ligger noen få meter fra huset. Bankinga kom uventet og opplevdes skummelt, fordi holdningen fra samfunnet og myndighetene på den tiden gjorde livet

så vanskelig for mennesker som blitt troende. Far nølte litt, men gikk likevel til porten for å se hvem som hadde kommet dit. Vi ventet litt over et minutt. Tiden virket som en evighet. Så kom far tilbake til huset. Han hadde med seg en diger potetsekk, så stor at han knapt orket å bære den. Han fortalte at han ikke hadde sett noen i det hele tatt ved porten. Han hadde ropt til begge sider og forventet at noen ville svare. Ikke et lyd. Derimot sto denne sekken der rett ved porten. Vi måtte jo bare åpne den. Og til vår store forbauselse fant vi mat, all slags mat, fra poteter til flotte delikatesser. Så mye mat til en fattig familie!! Du kan bare gjette hva vi tenkte. Så forskjellige og sterke følelser og spørsmål vi hadde. Vi kan definitivt si at Gud ikke forlot oss i denne situasjonen. Maten var nok for hele familien til akkurat den dagen da far fant en ny jobb. Fantastiske hendelser, som dette mirakel med matsekken, skjedde mange ganger.

Denne opplevelsen styrket mine foreldres tro, og de beholdt den livet ut.

En annen ting som jeg kan huske er at far ikke bare var streng i sitt eget forhold til Gud, men også i oppdragelsen av oss barn. Et belte hang i huset og for dårlig oppførsel blant oss barn ble det straff med beltet. Det var ikke en slik tortur for oss som det presenteres i det moderne samfunnet, alt skjedde rolig og bevisst. Hvis jeg hadde gjort noe dumt på skolen, var det beltet som ventet på meg der hjemme. Jeg husker ikke dette som noe negativt nå, ikke i det hele tatt, og jeg føler ikke noe nag mot foreldrene mine. Den gang var det normalt.

En lørdag banket det på porten igjen, og da faren min åpnet den, så han en gruppe mennesker der som begynte

å stille rare spørsmål. Det hele virket så merkelig. Siden faren min ikke skjønnte hva de egentlig ville, inviterte han dem inn i huset. Det viste seg at disse menneskene, akkurat som min far, var vanlige mennesker i et land der alle skulle være ateister. Men saken var at disse menneskene tenkte selvstendig

Faren min som ung og sterk i troen.

på livets mål og mening. Gruppen snakket mye med far og mor. De kom tilbake mange ganger. De leste og studerte Bibelen sammen. De sammenlignet forskjellige oppfatninger om livet. De ba til Gud sammen. Basert på hva denne gruppen formidlet til mine foreldre fikk mor og far en fin retning i livet fremover. Så vidt jeg kan huske pågikk dette i mer enn et år. Vi barn lyttet også til disse samtalen.

En gang fortalte en kvinne om noe som hadde hent kvelden før. Hun hadde hatt en drøm der en engel viste seg for henne og sa at Gud hadde sendt sin tjener til byen og sa på hvilken adresse vedkommende skulle bo. Så kom det noen å banket på porten vår! Jo dette er helt sannt! Jeg husker det selv. De kom

og banket på hos oss. Selvfølgelig var dette en fantastisk og gledelig begivenhet for foreldrene mine. Nesten på samme måte som da det tidligere banket på porten på natta og vi fant all den maten utenfor. Foreldrene mine opplevde dette besøket som at Gud virkelig bryr seg om sine barn. Tenk deg, vi hadde ikke bodd der ei uke en gang. I en helt fremmed by, der vi ikke kjente noen enda, og så skjedde dette!

Noe som skjedde like etterpå, var at far klarte å få en jobb. Lederen som ansatte ham, hadde dagen før ansettelsen fått en telefonsamtale fra KGB med klar beskjed om at en person med min fars navn og adresse ikke skulle ansettes. Denne lederen og arbeidsgiveren var ikke en av redde og plikttoppfyllende typen. I samtalen med min far sa han uttrykkelig, at den ordenen ville han ikke bry seg om. Siden min far tidligere hadde hatt en lederjobb kjente han derfor mange mennesker. Flere av disse ville gjøre det vanskelig for min far å kunne få en jobb. På den tiden fantes det omtrent bare statlige jobber. Siden foreldrene mine nå var kristne var det vanlig å fengsle slike hvis de ikke i løpet av en måned kunne skaffe seg en betalt jobb. De ville da bli oppfattet som parasitter i samfunnet. Slike som ikke klarer seg selv men frekt utnytter andre.

Tiden gikk, vi barn vokste, så sjelden faren vår. Han reiste mye og brukte mye tid til menigheten. Når han kom hjem fra en lengre reise ble møtet med vår kjære far en fantastisk varm opplevelse og fylt med glede og en hærleg blanding av gode følelser.

Etter tre år skjedde noe dramatisk. Familietsituasjonen forandret seg radikalt. Selv var jeg bare et lite barn. Pappa kom ikke hjem. Han hadde blitt

syk og havnet på sykeseng. Helt borte i Moskva. Mor sendte sin eldste datter Natasha dit for å passe på og ta vare på ham. Han ble operert. Diagnosen var trombose i nyrearterien. Alt gikk heldigvis bra, med Guds hjelp. Han kom seg langsomt. Snart skulle han komme hjem. Billetten ble kjøpt. Vi barn ventet og gledet oss. Så. Dagen før utskrivelsen og hjemreisen kom en ny forferdelig beskjed. Far er død. Den offisielle dødsårsaken var peritonitt, bukhinnebetennelse. Han hadde nettopp vært på do, noe hadde løsnet som førte til indre blødninger. En uoffisielle dødsårsak er at tre dager før utskrivelsen dukket det opp en annen pasient på avdelingen. Ifølge far og de to andre som var til stede på rommet, var det en merkelig pasient. På natten før utskrivelsen våknet de to andre romkamerater fra lydene av en kamp. De så at faren min lå på gulvet og at denne rare pasienten satt på toppen av ham. Når den rare pasienten så at de andre i rommet hadde våknet, fortalte han at faren min hadde følt seg dårlig og at han bare ville hjelpe ham. Far var da nesten død. Min eldre søster kom til sykehuset samme morgen som dette skjedde. Hun snakket med de andre i rommet som hadde sett hendelsen. Hun snakket også med overlegen. Han fortalte bare at far døde av et brukket luftrør, men at ingen skulle vite om dette. *Beste hilsen Pavel Vysotsky*

Fra tragedie til velsignelse

Dette er en artikkel fra det russiske SDA-bladet SKJULTE SKATT, okt. 2021

Husker du din første kjæreste? Hva snakket dere om, hva drømte dere om? Her historien om Marianna og en venn på date ... les den. Egentlig er det en trist historie, men Gud vet hvordan han kan gjøre de største tragediene til velsignelser.

I 2013 ble jeg forelsket i en gutt. På den tiden var jeg veldig langt fra Gud, men det som fikk meg til å bli hekta på forholdet vårt var at min venn leste i Bibelen for meg. Vi snakket lite om følelsene våre men mest om Gud. Kjærligheten min vokste og jeg forstår akkurat nå at jeg ble forelsket i både Guds Ord og i Gud selv. I Bibelen fant jeg svar på spørsmål som hadde forfulgt meg i lange tid. En natt hadde jeg en drøm: Jeg var med om et jordskjelv. Hele jorden ble tom., Guds røst sa til meg: "Jeg gir deg ei uke."

Denne drømmen bekymret meg, men jeg aksepterte den ikke. En dag begynte kjæresten min å oppføre seg veldig rart. Sykelig rart. Jeg ringte ambulansen. Legen sa at det var en overdose av narkotika. Det var vanskelig å tro at det var sant. Hvordan var det mulig? Jeg forstod det slik at bibellesning og narkotika var uforenlig. Nå forstår jeg at alt i livet er ens eget valg.

Man bestemmer selv om man skal være med Gud eller ikke. Ambulansелеgen kontaktet psykiatrisk avdeling. Vennen min ble innlagt i tre uker. Da han ble skrevet ut hadde han ingen steder å dra, siden han er utenlandsk statsborger tok jeg ham til meg, skremt av legens ord: "Hvis du ikke fortsetter med den samme behandling som de gjør på mentalsykehuset, er det mulig at han dør." Det trengtes sterke opiater, stoff som bare selges på apotek etter anbefaling fra lege. Min venn hadde ikke de nødvendige papirer, siden han var en utenlandsk statsborger.

Så det ble etterhvert dyrt for meg. Kjæresten min ble til min sorg det man kan kalle en "grønnsak". Uten de nødvendige medisiner følte han seg veldig dårlig. Han var som tørt tre, og tungen hans også. Han kunne verken svelge, snakke eller bevege seg. Jeg måtte mate ham med skje, og til og med hjelpe maten å komme inn i svelget hans. Ellers vill han ha sultet i hjel. Jeg brettet ut armene og var klar til å kjempe. Jeg måtte reise til mange apotek i forsøk på å kjøpe de tablettene han trengte, men sted etter sted nektet å selge til meg. Jeg gråt og forklarte at han kunne død i armene mine, men

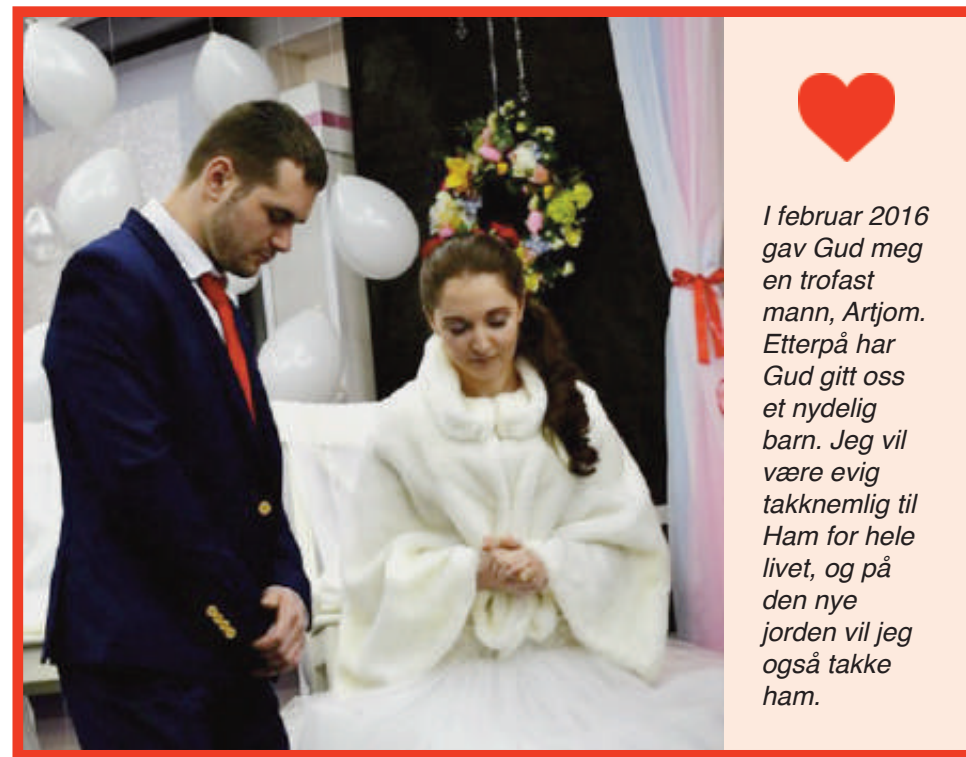

«Jeg ropte til Herren i min nød, og han hørte meg»

Salme 119,1

ingen brydde seg om det. Nå begynte akkurat den uken som Gud hadde advart meg om i drømmen. Annenhver time dag og natt ble jeg påminnet om: "I løpet av ei uke vill djevelen ta livet av min venn." Det var fryktelig å huske hva som skjedde i den tiden. Han hadde forferdelige kramper. Men på den samme tiden begynte jeg å be Gud om at vennen min skulle få leve. Og Jesus lyttet til mine bønner. Han vekket ham tilbake til livet hver gang jeg ba. Denne kampen varte i nøyaktig ei uke. Annenhver time, dag og natt, ble jeg utsatt for forferdelige angrep. I løpet av disse vanskelige dagene lærte jeg mye om meg selv, folk rundt meg og om Gud. Venner snudde seg bort fra meg og rådet meg til å sparke ham ut på gaten. Men hvordan kan man bare fjerne en

person som hverken kan gå eller å ta vare på seg selv. Hva ville da skje med ham? Nå var han i en slags kome. Det han heldigvis kunne, var å puste på egenhånd. Jeg kunne ikke ta han til sykehus. Det ville ha ruinert meg, siden han var ikke russisk. På denne tiden ble jeg mer kjent med familien min. Disse mine kjære medmenneskener så min innsats. De kom til min hjelp. Jeg fant også ut hvem jeg selv er. Ofte lever vi og forstår ikke hvem vi er på ekte. Hva vil du gjøre hvis en person dør ved siden av deg? Hvis du kan gå forbi en annens smerte, så lever du forgiveves på denne jorden. Jeg ble overrasket fordi jeg ikke var klar til å ta meg av noen som kunne dø i armene mine på denne måten. Vi hadde egentlig ikke så mye felles, jeg ville bare at han ikke skulle dø.

I februar 2016 gav Gud meg en trofast mann, Artjom. Etterpå har Gud gitt oss et nydelig barn. Jeg vil være evig takknemlig til Ham for hele livet, og på den nye jorden vil jeg også takke ham.

Jeg lærte også hvem Gud er. Gud som hører bønner og begjæringer før du begynner å be. Gud som helbreder de mest uhelbredelige sykdommer. Gud som gir til liv til den mest syndige personen på jorden. Gud som gjør at smerte blir til glede. Gud som helbreder alt som er vanskelig og tilsynelatende uhelbredelig. Gud som åpner dører der dører er låste. Han forlater oss aldri!

Etter ei uke kom han på beina igjen. Han kom seg bare takket Guds ingrepen og våre bønner. Men det videre valget i livet er han eget. Dessverre ble det narkotika og ikke Gud. Det var vanskelig for meg å forstå dette valget. Hvordan

kan en forråde Kristus når Han har reddet deg?! Ja, en person kan svikte, men Gud vil aldri svikte.

Jeg bestemte meg for å velge og bli

hos den Gud som aldri svikter. Den Gud som aldri under noen omstendigheter kan forråde eller forlate oss. Han er en allmektig Gud,

den store lege og trøster! Ære til ham for alt! Bønn og studium av Guds Ord, Bibelen, er det mest dyrebare i livet mitt.

I februar 2016 gav Gud meg en trofast mann, Artjom. Etterpå har Gud gitt oss et nydelig barn. Jeg vil være evig takknemlig til Ham for hele livet, og på den nye jorden vil jeg også takke ham.
Marianna Marikka, Moskva

*Ikke si at det ikke finnes frelse,
at du er utmattet av sorger.
Jo mørkere natten er,
jo lysere skinner stjernene.
Jo dypere sorgen er, jo nærmere er Gud.
Apollon N. Maikov*

plass til årsrapport 2020